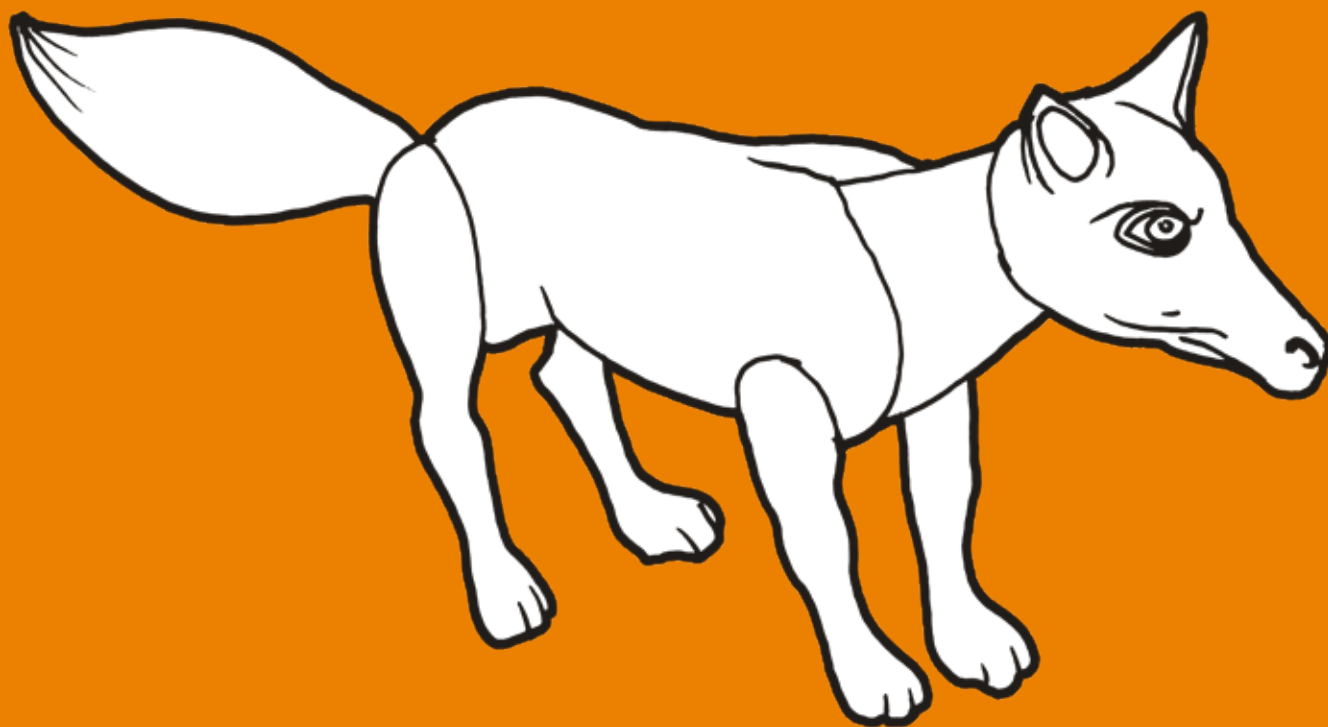

~ OMALOVÁNKY ~
HORAŽŤDOVICKÉ LOUTKY

Jak švec s Kašpárkem čerta ošidili

(...) Už to nemohl vydržet a svěřil se se svým trápením Kašpárkovi, který byl u nich denním hostem. Ten se podivné úmluvy nezalekl a poradil ševci, aby jednání s čertem nechal na něm. A hned nato se za hrozného burácení ve světnici objevil čert. Naléhal na ševce, že přišel čas a on si ho musí odnést do pekla. Dratvička nařikal, sliboval, že už se piva nikdy ani nedotkne a sekat latinu nadobro už bude, ale čert jako by ho ani neslyšel. Když v tu chvíli se do jejich hovoru vložil Kašpárek. Ať se prý čert podívá z okna, že všechno listí ze stromu ještě neopadalo. A také nikdy neopadá! Protože dubům listy nikdy neopadají dřívě, dokud jim zjara nevypučí nové. A tak čert musel odtáhnout s nepořízenou a u Dratvičků, jestli už všechno nesnědli a nevy-pili, oslavují dodnes.

Kaš

Zlatovláska

(...) A starý král pochopil, že i sluha Jiřík ochutnal jeho hadí pochoutku, a tím porozuměl řeči těch dvou ptáčků, co si na okně pohrávali s blýskavým vlasem a vyprávěli si o krásné princezně se zlatými vlasy. Nejprve se mu chtěl odplatit smrtí, ale nakonec se rozhodl, že jeho život ušetří, pokud mu přivede tu zlatovlasou pannu. A tak Jiřík opustil zámek svého pána a vydal se mu vyhledat tu záhadnou nevěstu. Celý den už byl na cestě a nohy ho sotva nesly. Proto si řekl, že si na chvílku odpočine a nabere dalších sil. Jen však usedl, zaslechl podivné pisklavé hlásky: „Hoří! Pomoc, hoří! Prosíme, Jiříku, zachraň nás, nebo uhoříme!“ Rozhlédl se a uviděl, jak blízko něj velký oheň dává mraveniště. Neváhal, přiskočil a všechny plameny zadupal. Vděční mravenčkové se kolem něj nakupili a spustili jeden přes druhého: „Děkujeme ti, Jiříku, že jsi nám pomohl. Až budeš potřebovat, zavolej nás. Taky ti pomůžeme! Taky ti pomůžeme!“ A jak se rychle objevili, tak také v mžiku zmizeli. Jiřík si pomyslel, jak by mu mohli být takoví malí tvorečkové k užítku, ale než se párkrát nadechnul, byl na pasece sám. Druhý den se vydal zase dál a po dlouhém putování konečně dorazil k mořskému břehu, na kterém se dva rybáři tahali o velkou rybu a hádali se, čí zásluhou byla chycena. (...)

Zla

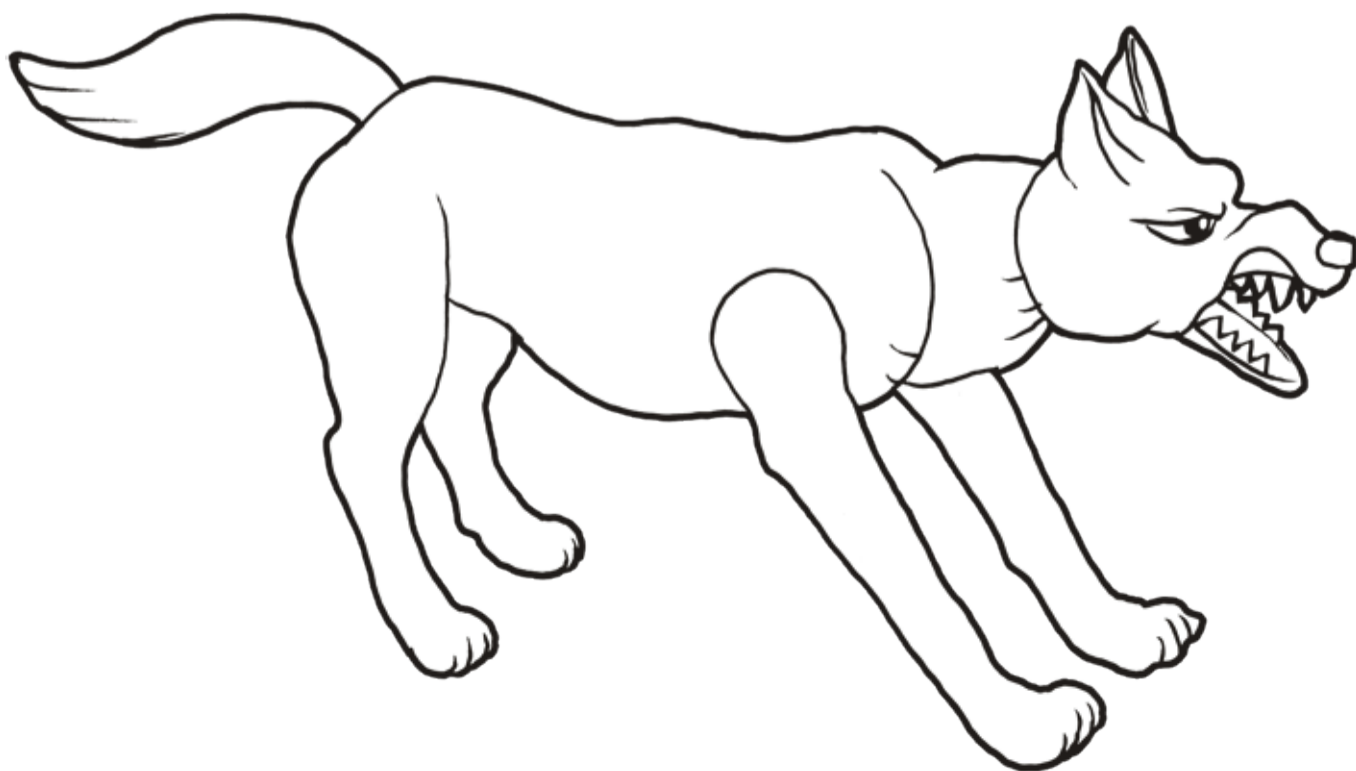

Červená Karkulka

(...) Zaťukala, ale za dveřmi se ozvalo jen hlasité zachrápání. Řekla si tedy, že si babička asi zdřímla poctivým odpoledním spánkem, potichu překročila práh chaloupky a zamířila rovnou k babiččině posteli. V tu chvíli se však babička probudila, zakoulela na ni jedním okem, potom druhým okem a nakonec zakoulela oběma. Mlsně se olízla a zašvihala ušima, které jí od poslední návštěvy pořádně povyroستly. Karkulka přistoupila blíž a poodhrnula si z čela červený čepček, aby si mohla bábinku prohlédnout pěkně zblízka. Položila košík s bábou a vínem na peřinu, ale než jí vůbec stačila poblahopřát k svátku, byl košíček prázdný. „Kytku, co máš ve své druhé ruce, tu si nech! Tu nejím, nejsem přece koza!“ zaskřehotala babička chraplavým hlasem. „To se asi babička pořádně nachladila,“ pomyslela si Karkulka a přitom si všimla jejího velkého nosu. To už nevydržela a rovnou se zeptala: „Babičko, proč máte tak velký nos?“ „No,“ zafuněla babička, „to abych tě lépe cítila.“ „A, babičko, proč máte tak velké oči?“ zeptala se zase holčička. „Eh, přece proto, abych na tebe lépe viděla.“ „A uši, babičko?“ nenechala se odbýt Karkulka. „Uši mám velké. Ale to jenom proto, abych tě lépe slyšela.“ (...)

Kar

O hrozně líném Honzovi

(...) Král Vendelín chtěl nechat vybubnovat, že kdo uchrání princeznu život před smradlavou tlamou hrozného draka, dostane její velectěnou ruku a celý okres Malého království. Jeho pravá ruka Kašpárek mu však poradil, že ve Zlamané Lhotě, číslo popisné pět, leží od narození na peci moc líný Honza, kterému kmotřička sudička předpověděla souboj s drakem a nějakou princeznu za manželku k tomu. Bylo tedy rozhodnuto – Honza se stane statečným zachráncem a vysvoboditelem jediné královské dcery! Ovšem Honza panovníckému vyslanci Kašpárkovi na velkolepý nápad odpověděl, že proti nějakému vysvobozování vůbec nic nenamítá, ale kvůli takové prkotině prý z teplé pece dolů nepoleze. Nepomohla ani přímluva samotného pana krále, který k němu přispěchal na motorce a sliboval i zapůjčení dědečkova brnění z muzea. A tak nezbylo nic jiného, než dotáhnout starého a nemocného draka Honzovi přímo do sednice. (...)

Hon

Perníková chaloupka

(...) Ztracené děti se vydaly za ptáčkem a za tím světýlkem, které Jeníček uviděl v dálce, až se náhle ocitly před voňavou chaloupkou. Nebyla to totiž jen tak obyčejná chaloupka, byla celá z perníku. V tu chvíli dostal Jeníček výborný nápad, že si toho perníčku trochu naloupou. Byl ale přesvědčený, že na střeše musí být perník určitě ještě lepší a sladší. Proto na nic nečekal a už šplhal za komín. Neutrhnul ani pět perníčků, když se z chalupy náhle ozval hlas: „Dědku, slyšíš? Někdo nám venku loupá perníček!“ A v tu chvíli se ze dveří vynořil starý a špinavý dědek, který se rozhlížel kolem do kola. Když však nikoho neviděl, pro jistotu ještě zkusil zakřičet: „Kdopak nám to tady loupá perníček?“ Mařenka, která se stačila schovat za roh chaloupky, potichu zašeptala: „To nic, dědečku, to je jenom větříček!“ Dědek si zabrumlal pod vousy, že to vlastně tušil a zalezl zpátky do chaloupky. Mařenka začala přemlouvat Jeníčka, aby toho raději nechal, ale tomu perníček od komína zrovna moc zachutnal a začal trhat ze střechy další. V tu chvíli se z chalupy opět ozvalo: „Dědku, venku přece někdo loupá perníček. Neodmlouvej a jdi se kouknout!“ A tak se dědek zase objevil přede dveřmi. „Tak kdopak nám tu loupá ten perníček?“ zeptal se znovu. „To nic, to je jenom větříček!“ Ale než to Mařenka stačila doříct, držel ji dědek za copánky a křičel na svou ježibabu do chaloupky: „Bábo, pojď honem! Uvidíš, co jsem právě chytil!“ Pak pohlédl vzhůru na střechu a uviděl Jeníčka. „A ty, kluku, honem dolů! Tebe zavřu do chlívku k našemu kozlovi.“ (...)

Per

Budulínek

Byl jeden domeček, v tom domečku stoleček. U stolečku židle malá, také postýlka tam stála a na zdi poklad rodiny – kukačkové hodiny. V tom domečku žili babička s dědečkem a ti měli vnoučka Budulínka. Ten k nim jezdíval každé léto na prázdniny a oni se o něho dobře starali. Jednou ráno, hned když vstali a probudili Budulínka, umyli ho a uvařili mu snídani, vydali se do města na nákup. Ale než odešli, poučili Budulínka, jak se má sám doma chovat a nikoho cizího do domečku nepouštět. A pokud prý bude celou dobu doma hodný, něco dobrého mu z města přinesou. Babička uvařila celou misku hrášku, kdyby byla Budulínkovi dlouhá chvíle a honila ho mlsná, a rychle chvátala za dědečkem, který byl už na cestě.

Jen odešli, zobnul si kluk trošku hrášku a začal se nudit. Když v tom – ťuky ťuk – někdo zaklepal na dveře. „Kdo to může být?“ pomyslel si Budulínek. Ale než se stačil zeptat, ozvalo se ze zápraží: „Budulínku, otevři! To jsem já, liška, lištička! Já vím, že jsi doma. Dědeček i babička odešli a tebe nechali doma samotného. Budulínku, dej mi hrášku, povozím tě na ocásku.“ Budulínek se zasníl, jaké by to muselo být krásné vozit se na liščím ocase. A tak neposlechl ani kukačku ve starých hodinách, která ho před nezvanou návštěvou varovala: „Kuku! Kuku! Dej si pozor! Neotvírej, kluku!“ Nakonec liščímu prošení podlehl, odemkl a starou lišku pustil dovnitř. (...)

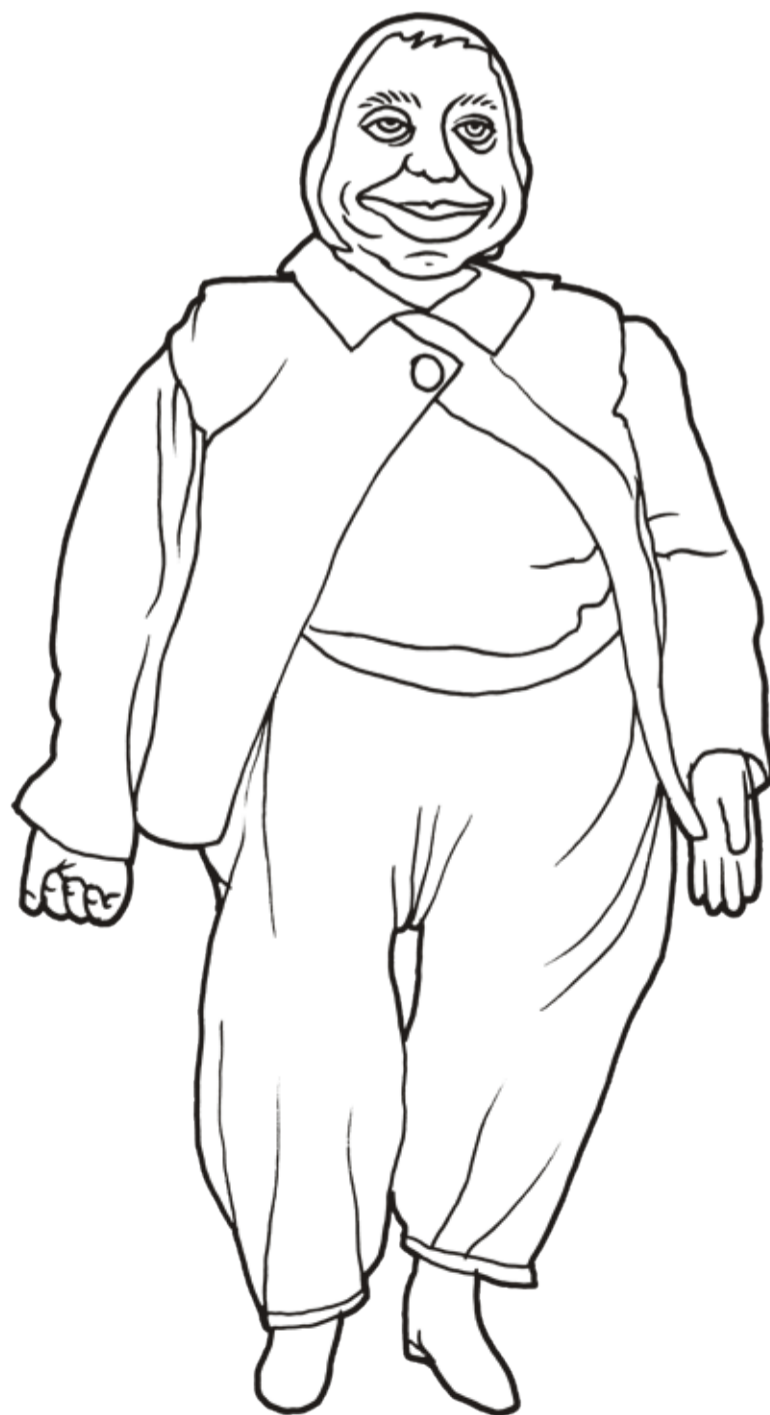
Hrá

Dlouhý, Široký a Bystrozraký

(...) Princ se svými pomocníky splnil první úkol, ale tím vysvobození krásné princezny z obrazu, který tehdy viděl v zapovězené komnatě ve věži, bylo teprve na začátku. Nevěděl, že na něho čekají ještě další dvě léčky.

Druhého večera se opět objevil strašlivý čaroděj a oznámil mu nový úkol. Na dně hlubokého jezera prý leží zlatý prsten a princ ho musí do zítřejšího rána najít a odevzdat čaroději. Princ si dlouho lámal hlavu, jakým způsobem by ten prsten mohl nalézt, a když už by ho našel, jak by ho mohl vylovit. S tímto problémem mu tentokrát už Dlouhý neporadil, ale o slovo se přihlásil Široký: „Takový úkol je pro mě hračkou! Já vodu z jezera vypiju, Bystrozraký prsten najde a Dlouhý pro něho sáhne.“ Zbývající kamarádi prohlásili, že je to výborný nápad a hned se všichni pustili do práce. Široký se pohodlně uvelebil na břehu jezera, ponořil svou kulatou bradu pod jeho hladinu a začal pít a pít a pít... A jak tak hltal a hltal tu studenou vodu, ostatní v úžasu sledovali, jak jeho břicho rychle přibývá na své velikosti. (...)

Šir

Žabka carevna

(...) Carevičův bratr tančil s hloupou kupcovou, kterou mu šíp vybral za manželku, zatímco celý carský dvůr dychtivě očekával Ivanovu žabu z močálu. Jaké bylo pro všechny překvapení, když do sálu vešla překrásná dívka s žabí kůží v ruce a představila se jako Ivanova nevěsta. V tu chvíli se kolem ní všichni seběhli a obdivovali její šaty i krásu. Ani Ivan nemohl uvěřit vlastním očím. Jeho šíp přece skončil kdesi v močálu a přisoudil mu za ženu ošklivou ropuchu. A nyní před ním stála okouzující Vasilisa, kterou mu musel snad každý závidět. Náhle si však všiml kůže, kterou jeho nevěsta odložila. Pomyslel si, že je to určitě ta příčina, která přisoudila jeho vyvolené podobu žáby. A aby se to už nemohlo nikdy opakovat, rozhodl se, že tuhle popraskanou kůži navždy sprovodí ze světa. Na nic nečekal, popadl ji a vhodil do ohně, co zrovna tiše plápolal v carském krbu. Ale to neměl dělat! Zablýskalo se, zahřmělo a krásnou Vasilisu přímo uprostřed veselí odnesl hrozný Kostěj Nesmrtelný, který mohl i za její předchozí žabí prokletí. Přitom už zbýval jen jeden jediný den a Vasilisa mohla být volná a vysvobozená. (...)

Car

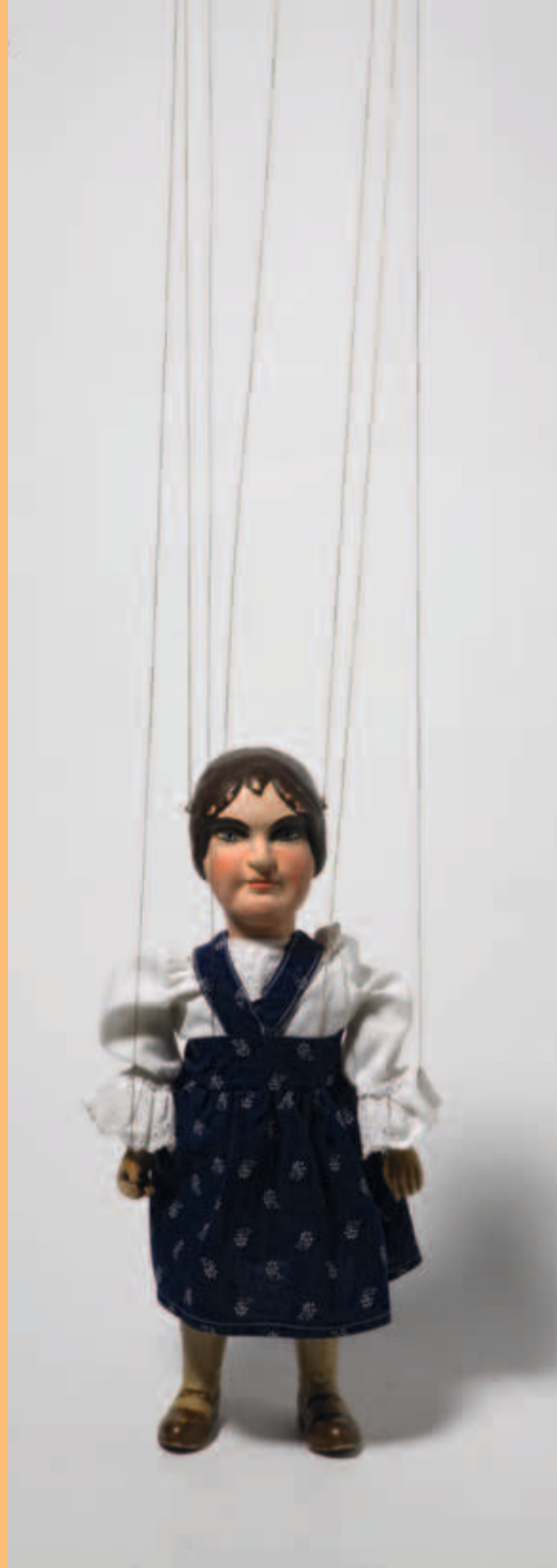

Vodníkova Hanička

(...) Hanička však neuposlechla Toníkovy rady a namočila si nožky do rybníka alespoň po kolínka. Jak se ale naklonila nad vodu, zdálo se jí, jako by něco či někoho v hloubce zahlédla. Než se však nadála, něco tiše zašplouchalo, potom zakuňkalo a vynořil se zelený, rozšklebený obličej vodníka, který ji stáhl s sebou pod hladinu. Hanička sice stačila zavolat několikrát o pomoc, ale její bratříček byl na pastvě s kozou moc daleko, aby ji mohl vůbec uslyšet.

Na dně rybníka byla zatím velká oslava. Vodník konečně našel svou nevěstu! Hanička stále jen plakala a plakala, ale to hastrmanovi nebránilo v jeho veselí. Po chvíli, když zůstala konečně o samotě, získala Hanička trochu času na přemýšlení o tom, jak by se dostala zpátky domů k mamince. Náhle dostala nápad! Jen co se vodník vrátil zpátky, poprosila ho, zda by po něm mohla poslat své mamince nějaký dárek ve staré nůši, aby o ni neměla strach a věděla, že je zdravá a naživu. Vodník souhlasil a slíbil, že se do nůše určené Haniččině mamince za žádných okolností nepodívá. A jak slíbil, tak udělal. Kdyby však věděl, že v nůši odnese mamince samotnou Haničku, proměnil by ji raději v malou perličku. (...)

Ryb

Čertimlín

(...) A tak se dva popletení čerti Bonifác a Barnabáš ocitli v lidském světě, aby získali pro peklo nějakou tu slíbenou dušičku. Dohodli se, že každý půjde svou cestou a pokusí se o štěstí sám. Barnabáš hned v prvním lese natrefil na drvoštěpa Tonda Kleštínu. Ten na první pohled poznal, že má co do činění s čertem, ale protože to byl známý nebojsa, klidně se dal s Barnabášem do řeči. A ten na něj po chvíli bez okolků udeřil, jestli by se s ním nechtěl o něco vsadit. Toník sice nebyl žádný strašpytel, ale přesně tušil, o co tomu ďábluvi jde. Chtěl si zahrát o lidskou duši! „A jak si takovou sázku představuješ?“ ptá se ho drvoštěp. „To máš jednoduchý. Třeba se vsadíme, kdo hlasitěji hvízdne!“ Tonda dostal v tu chvíli výborný nápad, a proto si s čertem s úsměvem ve tváři plácnul. To už ale Barnabáš nemohl vydržet a začal pískat jako o život. Takový hvízd jste snad ještě neslyšeli! Vítr přitom svištěl, prach z cesty se zvednul a větve z okolních stromů praskaly jako špejle. Toník si musel až zacpat uši, aby tu spoušť vůbec přečkal. Čert ustal a už se těšil, že má svůj pozemský úkol splněný. Kleština se ale usmál pod vousy a Barnabášovi poradil, aby se raději při jeho hvízdání otočil, kleknul na kolena, zavřel oči a zacpal si uši. Ten s pekelným smíchem udělal, co mu drvoštěp poradil, a nemohl se dočkat svého vítězství. Jaké bylo jeho překvapení, když místo hvízdny ucítil na svých zádech Kleštínovu sukovici, která ho bila a mlátila hlava nehlava. Barnabáš na nic nečekal a s hlasitým naříkáním zmizel v nedalekém houští. Tonda si samou radostí povytáhl čepici z čela a za veselého pohvizdování pokračoval na své cestě. Nevěděl, že za okamžik ho čeká další čertovské setkání, tentokrát s Bonifácem. (...)

Čer

Tajemství hradu Helšaftu

(...) Skřítkové Hříbeček a Muchomůrka slíbili Honzovi pomoc a rozhodli se s ním vydat na cestu do podzemního hradu Helšaftu, aby osvobodili princeznu Zlatku, kterou tam uvěznil ukrutný rytíř Romuald. Jenže nikdo z nich nevěděl, kde takový hrad hledat. Díky kouzelné kytičce Všudybýlku se však během noci dozvěděli, že pokud projdou mezi dvěma křivými borovicemi, dostanou se do nebeského království pana Měsíce a ten jim už jistě správnou cestu ukáže. Hříbeček takové dvě borovice našel a všichni se v mžiku ocitli na noční obloze. A jelikož panu Měsíci pomohli s odchycením neposlušného netopýra, který plašil malé hvězdičky na Mléčné dráze, dostali od mocného vladaře neobyčejný dárek. Půjčil jim svou přítelkyni, myšku Cecilku, která cestu na Helšaft dobře znala. Honza s houbovými skřítky pěkně poděkoval a všichni tři rychle spěchali za Cecilkou, aby se jim neztratila z dohledu.

Na ponurém hradu Helšaftu zatím malý a zlý rytíř Romuald nutil krásné Zlatce každý večer pohár tajemného elixíru zapomnění, aby si už na nic ze svého předchozího života nemohla vzpomenout a on se mohl ve stát v klidu jejím ženichem. (...)

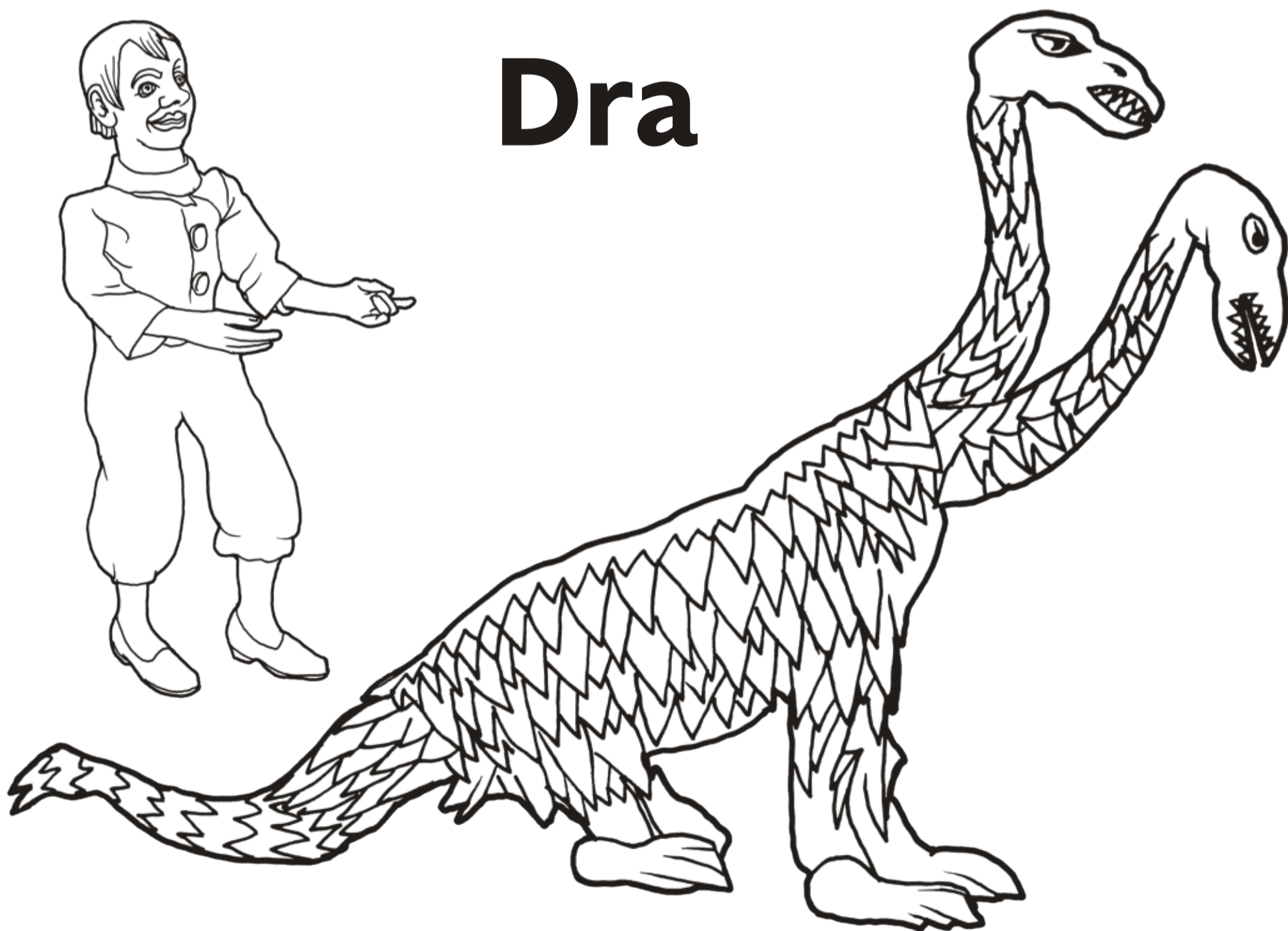
Měs

Vzduchoplavci

(...) Když krejčík Nitka spolu s Kašpárkem odčarovali Aničku z jejího trpasličího prokletí, museli popřemýšlet, jak se dostanou z hustého lesa a z dosahu zlé čarodějnice. A najednou dostal Nitka úžasný nápad. Otevřel svůj batoh a vyndal z něj všechny možné věci, které potřebuje každý správný krejčí ke své práci. Hned se pustil do práce, šil a stříhal, stehoval a nažehloval a druhý den už všichni obdivovali velký létající balón, který je měl odnést za Aniččiným tatínkem do starého mlýna. Nitka s Aničkou už pohodlně seděli a netrpělivě čekali na Kašpárka, který se rozhodl, že mocné čarodějnici raději pro jistotu ještě ukradne kouzelný proutek, kterým je stále ohrožovala. Když se mu podařilo proutek najít a ježibabě jej uloupit, všichni se na velkém balónu vznesli a letěli k Aniččinu domovu.

Ve mlýně zatím starý mlynář truchlil po své ztracené holčičce. Jaké bylo jeho překvapení, když se náhle ve dveřích objevila jeho dceruška i se svými zachránci. Neradovali se však dlouho. Kde se vzala, tu se vzala, na obrovském draku uprostřed dvora přistála rozzlobená ježibaba, která chtěla Aničku nazpátek. Nevšimla si ale malého Kašpárka, který se jí v nestřeženém okamžiku dotknul kouzelným proutkem a ukončil její vzteklý život. Starý mlynář zachráncům poděkoval za vysvobození jeho jediné dcery a nabídl jim, že mohou zůstat na jeho mlýně jako pomocníci. A jestli neumřeli, tak tam žijí šťastně dodnes!

Dra

Popelka

(...) Popelka smutně pohlédla za svými nafintěnými sestrami, které spolu s matkou, její macechou, odcházely na tolik očekávaný ples, při kterém chtěl král najít nevěstu pro svého syna. Dala se do úklidu velkého nepořádku, který Terka a Dorka po sobě zanechaly a přitom našla darované oříšky, na které už málem zapomněla. Snad neopatrností, snad tím, že už to chtěla mít všechno tak brzo uklizené, jí jeden oříšek upadl na zem. Rozpůlil se a vypadly z něj tak krásné šaty, až oči přecházely. Popelka to nemohla vydržet a ihned si ty kouzelné šaty vyzkoušela. V oříšku našla také čelenku, korále i náušnice a nechyběly ani střevíčky, které jí padly na nohy jako ulité. Smutně se otočila na miskou smíchaného popela s čockou, kterou jí připravila macecha, aby se večer doma sama nenudila. Náhle zaslechla zaklepání na okno. Otevřela jej a do světničky vlétli její tolik milovaní holoubci, kteří se ihned dali do přebírání čocky. Popelka si po chvílce pomyslela, že když už má na sobě tak nádherné šaty a ptáčci jí pomůžou s popelem v čocke, podívá se alespoň na chvíli na vytoužený zámecký ples. (...)

Pop

Ahoj, milé děti,

omalovánky loutek nejsou tak úplně obyčejné. Jsou takové, aby nebylo všechno zcela jednoduché. Ale nemusíte se vůbec bát, určitě jste šikovné a chytré. Když něco nevíme, tak co? Tak se zeptáme někoho, kdo to ví. To je přece jasné! Tak si hezky vybarvujte, a když nebudete vědět jakou barvičku, zeptejte se maminky nebo tatínka. Nebo třeba babičky, dědečka, starší sestřičky, brášky, kamarádky, kamaráda. A než začnete s vybarvováním, poproste je také, aby vám přečetli a dovyprávěli pohádku k obrázku. Potom můžete přemýšlet, jaká slova by mohla vzniknout z těch velkých tří písmen...

Milí rodiče, milí dospělí a moudří,

v těchto omalovánkách jsou i pohádky. Nejsou ale úplné. To vy musíte pohádky domyslet a celé je dětem odvyprávět, aby věděly, jaké vybarvují postavy a jaké mají tyto postavy v pohádkách role. Tři písmenka u každé pohádky zase můžou sloužit na jiné hraní a chytračení. To necháváme na vaší fantazii...

Kresby, fotografie a grafická úprava © Pavel Svoboda (www.designjesvoboda.net)

Texty © Karel Šťastný

Sazba písmem Comenia Sans (www.suitcasetype.com)

Tisk: Dragon Press s. r. o. Klatovy

Vydalo město Horažďovice za podpory Plzeňského kraje.

www.horazdovice.cz

PLZEŇSKÝ KRAJ

